

tres sam, druge pa požar ali pa so jih podrli morski valovi. Smrtnih žrtev je bilo preko 500, nekateri jih cenijo na 1000. Več tisoč ljudi pa je ranjenih, od nosno pogrešanih.

Po uradnih poročilih je bilo ubitih 1553 oseb, ranjenih pa 3338, porušenih, odnosno odplavljenih je bilo 6500 hiš, potopilo pa se je 1300 ribiških jadrnic in čolnov. Nekaj mest je napol razrušenih, najbolj je trpelo mesto Miako, kjer je porušenih in požganih 3000 hiš, skoraj celo mesto. Večina prebivalstva od potresa prizadetih krajev se peča z

ribištvom, in velik del moških se je nahajal na visokem morju. Moški so utonili v morju, žene in otroci pa so našli smrt pod ruševinami svojih hiš in koč. Fantje iz teh krajev se nahajajo na bojiščih Mandžurije in Džehola. Iste kraje kakor sedaj je prizadel še večji potres leta 1896. Takrat je vsled potresa in povodnji našlo smrt 27 tisoč oseb, nad 25.000 je bilo ranjenih. Še strahovitejši potres na Japonskem je bil leta 1923. Takrat je bilo ubitih 150 tisoč ljudi, ranjenih 300.000, porušenih 316.087 hiš.

Vam je potrebno spomladansko zdravljenje s Planinka čajem Bahovec, ker čisti kri, jo osvežuje in razredčuje. Planinka čaj izloča iz telesa vse tuje materije in škodljive strupe in tako obnavlja ves organizem. Začnite tudi vi z 6—12tedenskim pomladnim zdravljenjem. Zavoj Planinka čaja 20 Din v lekarnah.

287

Kamnica. Sam si je končal življenje 23letni mladenič Št. G. v Kamnici pri Mariboru. Vzrok samomora je nastal radi nekega dekleta.

Kamnica pri Mariboru. Tudi nas ni zapustil letošnji pust brez svatb. Dne 20. februarja je sprejela v naši župni cerkvi zakrament sv. zakona naša pridna mladenka, dolgoletna prednica Marijine družbe Veronika Kaube, hči veleposestnika na Jelovcu. Za spremljevalca na življenjski poti si je izbrala Franca Mačka na Slemenu. Veseli gostje so se spomnili na gostiji tudi občinskih revežev ter za nje nabrali 130 Din. Darovalcem najlepša hvala, mladima zakonskima pa želimo mnogo sreče!

Sv. Jakob v Slov. goricah. Strašna si smrt v svojem neusmiljenem poslu. Res, ne gledaš ne na levo ne na desno! Kaj tebi, smrt, če nam delaš žalost, ko pobiraš iz naše sredine najboljše! Spremili smo na zadnji poti zglodno gospodinjico, zvesto ljubečo ženo in srečno mater Terezijo Fras, kmetico na Flekušku. Šele 44 let stara, je po kratki bolezni zapustila svojega dobrega moža dne 16. februarja. Nešteta množica žalujočih je napolnila naše pokopališče v nedeljo in s solzami v očeh je gledala, kako so spustili v grob možu oporo, dvema otročičema pa njuno ljubezen. Pogrebi so pri sedmini po pokopnici zložili za novo bogoslovnico 200 Din.

Sv. Jakob v Slov. goricah. Nemilo so nam zadoneli zvonovi in so nam naznanili žalostno vest, da je zatisnil za vedno svoje oči v mariborski bolnici komaj v starosti 44 let Jakob Majcen, čevljarški mojster na Spodnjem Hlapju. Bil je vzoren slovenski mož, značajan in pošten, in zato pri vseh priljubljen. Dolgo vrsto let je bil naročnik »Slovenskega gospodarja«. Hvala vsem sorodnikom, znancem in prijateljem, kateri so ga spremljali na njegovi zadnji poti na magdalensko pokopališče. Ohranjen mu bodi časten spomin in večna luč naj mu sveti!

Sv. Trojica v Slov. goricah. Za nami je ta šmentani predpust. Dolg je bil letos, zato smo pa imeli tudi vse polno porok, kakor že dolga leta ne. Najbolj sta se v letošnjem predpustu in lansko jesen izkazali obe Senarski in severni del Oseka. Druge vasi so dale manj ženinov in nevest. Zato smo pa vsaj po vsej pravici lahko na pust in na pustno nedeljo smeli jesti krape, ker smo imeli v fari veliko gostij. Pravijo namreč, da v tisti fari ne smejo na pust jesti krapov, kjer ni bilo nič gostij. Pa imamo v fari še veliko deklet za možitev in fantov za ženitev. Te smo si pa prihranili za boljše čase; drugače prihodnja leta ne bo nič s krapji. — Kaj pa združenje občin v fari? Je pač menda tako kakor povsod po naši mili Sloveniji. Naš trg, ki šteje 345 ljudi in ima povsem na vse strani podeželski značaj, bi bil najrajše občina zase; okoličani pa pravijo, da hočejo pripasti k novi trški občini, češ, tako pravijo, če smo dobri za to, da nosimo težko pridobljene dinarje v trg, naj bomo potem

tudi deležni kakih dobrot iz trške občinske blagajne. Nekateri pravijo tudi, naj bi občina Gočova pripadala k novi trojiški občini. Romo videli, kakšen kruh se bo spekel iz te moke. — Letos je sv. Matija našel vse polno leda in snega. To bo moral še pošteno brusiti sekiro, predno bo posekal ves sneg in led. Pa mu bo toplo pomladansko solnce pri tem težkem delu že rado priskočilo na pomoč.

Sv. Jurij ob Ščavnici. Kakor na kak praznik je bilo na pepelnico pri nas. Iz vse širne župnije so prihiteli odrasli in mladina, da bi še enkrat segli v roko našemu dobremu g. kaplanu Francu Satlerju in mu zaklicali: Zbogom! Ob pol 9. uri se je kar trlo ljudi pred župniščem. Prišel je, držeč v roki prekrasen šopek klinčkov, katerega mu je poklonila hvaležna jurjevska šola. Takoj ob vratih se je poslovila od njega Kocbekova Tilika s tako prisrčnimi besedami, da se je vse zasolžilo. V imenu dekliske Marijine družbe je spregovorila poslovilne besede Čušova Anica, ki je komaj zadrževala solze. V imenu fantovske Marijine družbe se je poslovil od svojega dolgoletnega voditelja Korošak Franc. Nato se je Kosar Jakob zahvalil odhajajočemu g. kaplanu v ime-

ga, je tožil kralju, da mu žugajo neki sovražniki s smrtjo. Franc mu je nato dejal: »Če to storé, dal jih bom 5 minut pozneje obesiti na vislice.«

»Vellčanstvo«, zavrne norec, »prijetneje bi mi bilo, ko bi jih dali že pet minut popreje obesiti!«

Skrb za jed.

Vollini knez Sakonski je imel pri kosilu profesorja Taubmana, znanega šaljivca. Ko si je ta po dokončani jedi vtaknil dva piščanca v žep, je rekel knez, to opazivši: »Bratje, ne skrbite, kaj boste jedli!«

»Prav, prave, odvrne Taubman, »jaz tudi nečem skrbeti, zato

»Mislim, mislim, da imam špansko. Pa bi vendarle ne bil smel iti iz hiše. Skuhaj mi še ruma, Blažun!«

Bilo je že pozno v noč, tedaj se je pripeljal nekdo na smučéh. Meden je prebledel. To je bil Jeras. Torej je vendar ušel! — Ne, bil je nekdo drugi!

Mož je planil v sobo in bušil z besedo:

»Jeras je mrtev!«

Vsi so skočili kvišku, le Medven je obsedel in se krčevito oprijel mize z obema rokama.

Prišlec je pripovedoval:

»Bil sem v krčmi na hribu. Jernej je bil tam in še nekaj drugih. Bilo je že pozno. Tedaj sem se odpravil proti domu. Blaga nisem imel s seboj; zato sem bil varen. Peljal sem se v nižavo proti meji. Med potjo sem opazil na tleh nahrbtnik. Pobral sem ga in si ga naložil. Komaj pa sem se popeljal malo dalje, sem slišal v dolini spodaj strele. Pet ali šest. Priplazil sem se bliže. In zagledal sem stražnike okrog moža, ki je ležal na tleh. Eden je rekel: »Jeras je. Še obraza nima počrnjenega. Sedaj pa leži tu na tleh!« Tako so

hodili okrog njega. »Mrtev je«, je rekel eden. »Jaz sem ga zadel. Ni bilo mogoče drugače. Štirikrat je ustrelil z revolverjem proti nam.«

»Saj ni imel revolverja; v mestu ga je bil zastavil,« je oporekal eden izmed tihotapcev.

»Povej! Povej!« so silili vanj drugi.

»Mislili so torej, da je mož mrtev. Toda Jeras je začel govoriti. Govoril je tiho, da ničesar nisem mogel razumeti. Tem glasneje pa so govorili stražniki. Skoraj vpili so: »Jeras, Jeras, kaj je z Medenom in s studentem?«

Vsi so se ozrli v Medena, ki je kakor mrlič bled sedel na stolu in se tresel po vsem životu. Toda takoj so se obrnili zopet proti prišlecju:

»Povej! Povej!«

»Ponovno so vprašali po Medenu in studentu. Nato je rekel eden: »Utihi! je; sedaj je gotovo mrtev.« Po kratkem posvetu so položili Jerasa ob pot. Eden je ostal pri njem za stražo, druga dva pa sta zavila proti gozdarju. Mene je zeblo neusmiljeno; toda nisem se smel geniti. Čakal sem. Ni trajalo dolgo, saj je le pet minut

nu vse župnije za njegovo plodonošno 12letno delovanje pri Sv. Jurju ob Ščavnici in mu želel božjega blagoslova v njegovi novi župniji Gomilsko v Savinjski dolini. Korošak Tone pa je deklamiral ganljivo slovo, ki je vse ganilo do solz. Nazadnje se je g. kaplan poslovil od vseh zbranih ter nas bodril, naj tudi v bodoče živimo po Kristusovih naukih, da bomo, četudi sedaj ločeni, enkrat vendar prišli zopet skupaj, kakor pravi poslovilna pesem: »Da bi na desnici stali pred Sodnikom zadnji čas in se nikdar ne ločili...« Vsem nam je bilo težko ob slovesu, zlasti še, ko je domači pevski zbor pod vodstvom organista g. Kocheka zapel poslovilno pesem: »Dolinice, hribovi vi! Od

bruarja na Slivnico. Nesrečno naključje je hotelo, da je padel v potok in podlegel poškodbam. Za njim žaluje žena in tri že preskrbljene hčerke. Bog mu bodi mil sodnik!

Sv. Janž na Dravskem polju. Srečna je bila naša župnija od 5. do 12. februarja, ko smo imeli sv. misijon. Vsaki dan je bila cerkev polna, prišlo je tudi mnogo ljudi iz sosednjih župnij. Govori gg. misijonarjev so bili izbrani in jedrnat, ljudje so govorili, da bi jih poslušali celi dan. Kmečko ljudstvo uvidi samo, da mu je treba pravih naukov, takih, ki bodo ljudstvo dvignili in vodili po pravi poti. Take nauke pa nam daje naša vera. Ko bi moderni svet spoznal, kako daleč je zabredel v

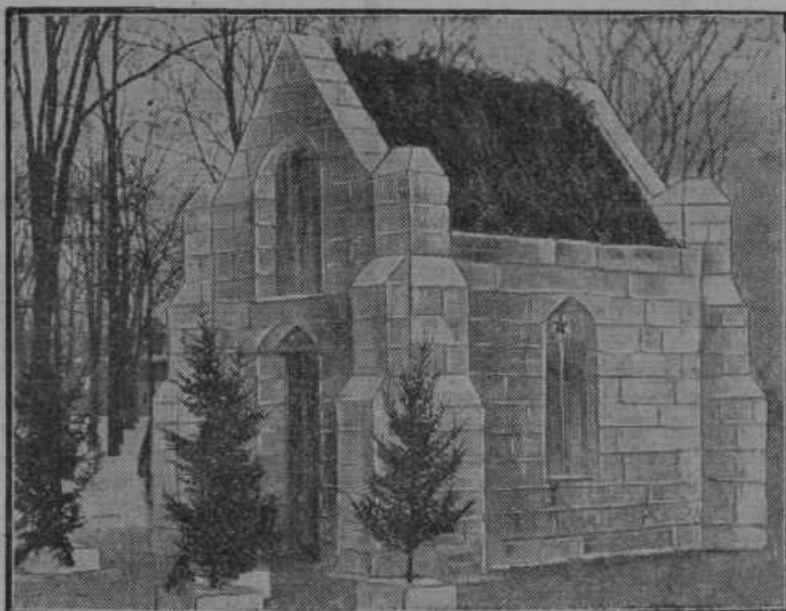
ka Leopolda Leskovarja razrešil njegove službe. Imenovani je bil svojčas začasni župan tukajšnje občine ter daljšo dobo let marljiv občinski odbornik. Na njegovo mesto je postavljen za člana občinske uprave Anton Predan, šolski upravitelj v Majšpergu.

Gerečja vas pri Ptuj. Brdsko gospodarstvo tukaj pri nas božja dekla, ki nam je pobrala kar pet oseb v teku treh tednov. Zadnji nam je preminul gasilec tovariš Kiseljak Jožef, kateri je po dolgi mučni bolezni, previden s sv. zakramenti, dne 20. februarja mirno v Gospodu zaspal. Pogreb rajnega se je vršil dne 23. februarja ob 8. uri zjutraj. Na zadnji poti so ga spremlili domači gasilci. Na grobu je v lepih besedah orisal življenje rajnega domači č.g. župnik Skuhala. Za slovo so mu tudi zapeli domači pevci. V miru počivaj, dragi nam Joško!

Studenice pri Poljčanah. Milo so zadoneli zvonovi pri sv. Luciji in naznanjali, da nas je za vedno zapustil naš dobri sosed Lepej Janez v Križci vasi. Dolgih šest let je voljno prenašal svojo težko bolezen in bil večkrat spreviden s sv. zakramenti. V tej dolgi bolezni sta mu marljivo stregli žena in hčerka, dokler ga ni dobri Bog poklical k sebi. Kako je bil priljubljen, je pričal njegov pogreb. Kljub slabi poti se ga je udeležilo mnogo sorodnikov in prijateljev. Predno so rajnega odnesli od hiše žalosti, se je poslovil od njega njegov prijatelj Anton Goričan z ganljivimi besedami. Naj počiva v miru, njegovi ženi in hčerkam pa iskreno sožalje!

Kostrivnica pri Rogaški Slatini. Dne 10. februarja smo ob obilni udeležbi pogrebcev spremlili k večnemu počitku Amalijo Strniša, posestnico v Spodnjem Gaberniku. Rajna je bolela več let na želodčnem raku. Bogu vdanost je prenašala grozno bolezen, zanašajoč se na božjo pomoč. V katoliškem duhu je vzgojila sedem otrok, kateri so vsi člani fantovske in dekliške Marijine družbe; starejša hčerka je marljiva cerkvena pevka. Počivaj v miru, ljuba mati, in na svidenje v nebesih!

Sv. Vid pri Grobelnem. Prisrčno in slovesno smo sprejeli novega g. župnika L. Kolenca. Čaka ga veliko dela v vsakem oziru. Pa saj vemo, da je prinesel s seboj veliko dobre volje in vneto srce za čast božjo in zveličanje duš. Sedaj se lahko vsa župnija udeleži ob

Cerkev iz leda v državi Viscousin v Zedinjenih državah.

vas slovo srce boli... Nato je g. kaplan sedel na sani in se med slovesnim zvonenjem odpeljal po sneženi cesti proti novi domačiji. Naj Vam nebeški Oče lajša Vašo življenjsko pot kot župniku v lepem Gomilskem!

Slivnica pri Mariboru. Kruto nas obiskuje božja dekla smrt. Več ko teden dni je preminulo, kar smo pokopali mater Kolmanovo. Prišla je zopet in izbrala iz naše sredine vrliga viničarja in očeta Jožefa Glodež iz Črete. Nič hudega sluteč se je podal zvečer 13. fe-

svojem brezverstvu, bi se vrnil nazaj na pravo pot, k sv. veri. V nedeljo smo se poslovili od gg. misijonarjev. Cerkev je bila nabito polna. Slovo je bilo težko. Marsikateremu so se orosile oči, ko se je naš g. župnik v imenu faranov od njih poslavljaj. Naša zahvala bo najboljša, ako bomo tako živeli, kakor so nas učili, in če bomo te nauke v vsakdanjem življenju izpolnjevali.

Majšperg. G. ban je z odlokom z dne 6. februarja 1933 tukajšnjega občinskega odborni-

od tam pa do gozdarja. Prišli so kmalu nazaj. Prinesli so nosila in odeje. Tudi gozdar je prišel. Naložili so mrtvega na nosila, ga pokrili in odnesli. Tedaj sem jo urno pobral proti domu. Sedaj pa mi dajte piti; le malo sem še živ!

Sedli so zopet vsi okrog mize in nekaj časa mislili na mrtvega Jerasa. Nenadoma je eden zavpil:

»Poglejte vendar Medena, saj bo umrl! — Meden, Meden, kaj pa ti je?»

Meden je trudno rekel:

»Zelo — zelo — sem bolan. — Španska! — Trese me!»

Sklenili so, da takoj spravijo Medena domov. Blažun je dal hitro napreči sani.

»Dve steklenici ruma ti bom dal domov, Meden. Rum je najboljša sredstvo proti španski. Dobra stara dva steklenici ti bom dal. Plačal boš že pozneje!»

Eden tihotapev je sedel z njim na sani. Medena so zavili do vratu in ga odpeljali domov.

Ko je ostal sam, si je Meden doma hitro opomogel.

Jeras je mrtev! Črv, ki mu je izpodjedal življenje, je bil pohojen.

Meden je pil veliko. Velikansko zmago slavje mu je napolnjevalo srce. Sovražnik je bil mrtev. Krvoses, ki je sesal njegovo kri, se je iztegnil. Dobro tako!

Seveda, blebetal je nekaj o studencu. Toda kaj velja to? Kaj dokazuje to? Bile so le smrtne blodnje, spomin na doživljeni umor dekleta, o katerem sta oba izpričala. Tudi revolver, ki so ga našli pri mrtvem Jerasu, ni dokazal ničesar; nihče ne more potrditi, da je njegov. Saj je bil čisto navaden browning, kakor jih izdelajo na tisoče, brez kakega posebnega znamenja.

Meden je bil prav zadovoljen. Pil je še in še. Stopil je tudi k oknu, pogledal proti studencu, ki je vrel iz tal tam na Colnarjevem vrtu. Para se je vlekla po belo pokritem vrtu. Meden se je zasmel:

»Le čakaj, ti čarovni vrelec, ogenj v snegu! Dobim te, dobim te kljub vsemu!»

sem se založil dobro z živečem.»

Neprijatelj sladkim rečem.

Med amerikalansko vojsko je govornik pri slovesnosti navduševal poslušalce, naj so srčni in sklenili je z besedami:

»Vojskujte se, bojujte se, državljani, kajti sladko je umreti za domovino!»

»Zakaj pa vi ne umrete za domovino?» ga vpraša radoveden poslušalec.

Govornik malo obmolči, potem pa zavrne prijazno: »Nisem prijatelj sladkim rečem!»

(Dalje sledi.)